

Sugrįžimas

Berniukas ir mergaitė, nučiuožę ant užpakalių nuo kalno, per melsvėjantį sniegą pasileido prie upės. Jie tik trumpam atsiguls ant ledo, šaltuko nusvilintas ausis priglaus paklaudyti, kas ten, gelmėje - žuvų ir laumių plaukų pasaulyje. Dar pabėgės už upės į mišką, vasarą taip masinantį neįžengiamybe: džunglės, kuriose, galąsdami tomahaukus, tyko indėnai, spėsdamos spąstus raizgosi lianos, o kur dar tankiausiai suaugę šaltekšniai ir ožekšniai... Tarp braškančių eglių jau ėmė temti, o jie sustirę, peralkę. Kur upė, į kurią pusę namai? Į visas puses - kamienai, šabakštynai, kranklių riksmas... Nusigalavę, susiglaudę, su prišalusiomis prie skruostų ašaromis jie sutūpė po egle pasitikti likimo – artėjančių vilkų akių žiburėlių. Staiga šakos prasiskleidė, apakino žibintuvėlių šviesa, o prišokęs šuo aplaižė veidus. „Stebuklas, kad mes juos radom“, - išgirdo tamsoje.

Po daugelio metų jie, vyras ir moteris, vaikščiojo tomis pačiomis vaikystės vietomis. Augdamas išaugi ne tik batus, drabužius ir knygas. Ir - dangų, po kuriuo čiuožinėdavai, džungles, kuriose pasiklysdavai. Jų pačių vaikai, trys sūnūs, jau klajoja kas kur, svetur, ir negrįžta. Vyriausiasis – Amerikoje, sako, norįs uždirbti visus pasaulio pinigus, na, ne visus, tik tuos, už kuriuos nupirkęs motinai sabalų kailinius patiestų ant purvynės, ir ji galėtų ją pereiti nesusitepdama batų... Jaunesnysis Azijoje sėdi ant bambuko demblio, žvelgia į lotoso žiedą, į mėnulį, į vėją ir trokšta kaip tik - nuo pinigų išgyti. Išsigydyti ir nuo įsipareigojimų, prisirišimo prie tėvynės, net savęs. Tai - absoliuti laisvė... Jų jausias sūnus, laimei, namuose, bet jis dieną naktį skendi virtualybėje, jie beveik nesikalba, ir atrodo, kad jis net toliau už anodu, gyvenančius Rytuose ir Vakaruose - dviejose to paties obuolio pusėse. Sakoma, Lietuva baigianti išsivaikščioti? Tėvai norėtų, kad vaikai sugrįžtų. Taip pat ir tas, kuris namuose, ypač tas, nes vieną dieną jis dings anapus ekrano, ir šiapus jiems liks tik jo batai ir akiniai - žmonės taip išnyksta...

Sugrįžimas... Kas tai? Tai kaip ir prieš daugybę metų saulėje dylą varvekliai.

Danguje skylantis ir šukėmis pažyrantis milžiniškas vaiskaus stiklo indas šviesai per žiemą laikyti. Ir tas pavasarinis vasario pabaigos kvapas, rodos, jis toks kaip visur, ir vis dėl to šito čia nesupainiotum su joku kitur. Naminis.